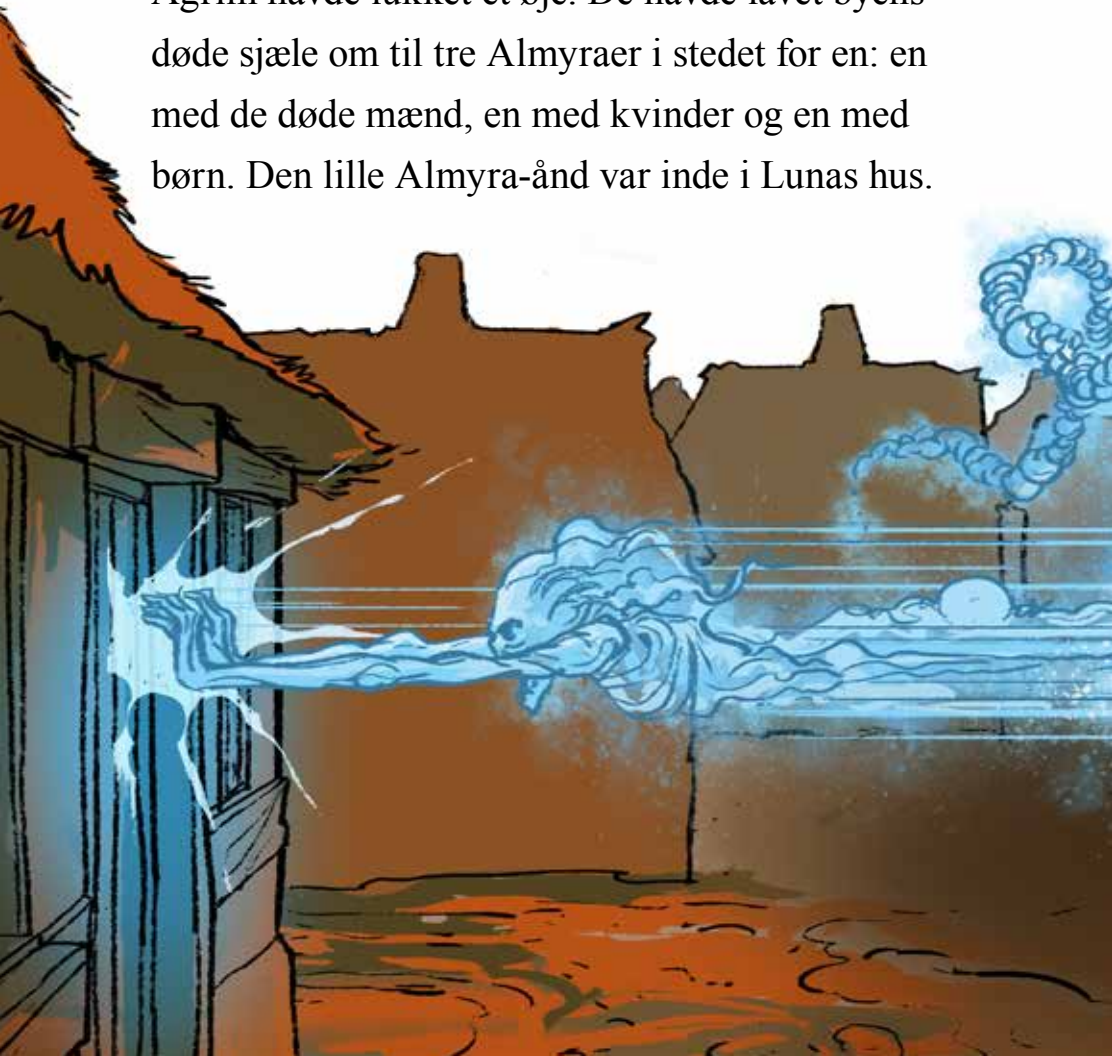

1. AFSKED

Det var tidlig morgen. Hverken Milo, Luna eller Agrim havde lukket et øje. De havde lavet byens døde sjæle om til tre Almyraer i stedet for en: en med de døde mænd, en med kvinder og en med børn. Den lille Almyra-ånd var inde i Lunas hus.

Men udenfor var de to andre. De var store og utrolig stærke. Og de kunne mærke, at deres børn var inde i huset. De ville ind og redde dem.

Det havde braget og larmet ved døren, lige siden Milo havde fanget den lille ånd. Det var et mirakel, at huset kunne holde til presset.

”Er I sikre på, at jeg skal tage afsted?” spurgte Milo. ”Tænk, hvis de bryder ind.”

”Jeg kan selv svinge et sværd. Vi har mad til en hel vinter. Og Agrim hjælper mig,” sagde Luna. ”Tag ud og find din ven og kom tilbage til os.”

Hun var bekymret for, om det ville lykkes Milo at finde Sne-ulven. For Birkland var et meget stort land. ”Hvor vil du lede?” spurgte hun.

”Sne-ulven leder man ikke efter,” lo Milo.
”Hans rygte løber altid i forvejen. Så han er let at finde.”

Han gav hende et knus til farvel. Han ville gerne have kysset hende. Men det var bare så akavet. Og måske ville hun ikke. ”Farvel, kone,” sagde han. ”Vi ses. Og pas godt på Agrim.”

”Vi blev KUN gift for at redde byen. Det skal du ikke glemme!” Hendes stemme var fast. Men hun havde et smil på læben, da hun sagde det.

Agrim fulgte Milo ud til Nat-øje. Straks kastede to ånder sig over dem.

Agrim måtte affyre både lyn og tornadoer, så Milo kunne komme op på hesten. Og i ly af sin vens magi red Milo ned fra bjerget.

De røde snore, der havde hjulpet ham med at finde vej til Tågely, hang der stadig. Men Milo havde ikke brug for hjælp. Han kendte selv vejen. Det var også hans by nu.

